

Allerbeste Leentje,
Allerbeste Nieujaarsgasten,

Leentje nodigt ons vandaag uit. Om haar persoonlijke tocht op haar existentiële en artistieke wegen toe te lichten. Om dit moment te delen met medestanders, (twijfelaars), partners en vrienden. Om dankbaar terug te blikken op wat is geweest en vooruit te kijken naar wat komt. De ingrediënten van een goede nieuwjaarspeech.

Vanavond ben ik niet aanwezig. Vers gezinsgeluk houdt mij op de bank. Mentaal ben ik echter bij jullie en bij Leentje. Na 9 jaar hangt er ook wel iets van mijn lijfgeur aan enkele onderdelen van Alles, Niets, de dood en iets. Zweet en tranen, tot bloeden is het voorlopig niet gekomen. De laatste subsidie resultaten brengen ons daar echter dichtbij maar daarover later meer.

Sta mij toe om even terug te blikken. Leentje en ik ontmoetten elkaar in het najaar van 2007 voor het eerst. Zij had opgevangen dat ik rondliep met het idee over een eigen productiebureau, ik kende Leentje van 'Beckett op zijn plaats'.

Zij wou 'Beckett op zijn plaats' internationaal uitdragen en koesterde plannen voor een tweede project rond Alles. Haar artistieke plannen vormden mee de bouwstenen voor wat later Mokum werd.

We spraken af in een Antwerps café. Leentje woonde toen in een paalhut in Antwerpen (en nee dat is geen grapje) en ik was net weer in België na een jaartje Amsterdam.

Er volgde een onnavolgbaar gesprek – eentje dat ik niet kan reproduceren – maar waarvan het gevoel of naklank me nog heel helder bijstaat. Een gevoel van 'ik weet niet wat ik precies begrepen heb maar wat uitgewisseld is resoneert met een diepere snaar'. Een overtuiging en vertrouwen in Leentje en in haar werk die me niet meer heeft losgelaten.

We gingen dus samen in zee. We werkten aan een format voor 'Beckett op zijn plaats'. We bespraken fabuleuze artistieke plannen en koesterden samen Leentjes artistieke dromen. We bouwden aan een partnernetwerk in binnen- en buitenland. We schreven menig subsidiedossier. En ja voor de leuk cruisten we weekends na elkaar rond, door het Gentse en Kortrijkse hinterland om een locatie voor O te spotten, deden hetzelfde in Zagreb en ontmoetten vrijwilligers / medewerkers van uiterst diverse pluimage.

Ik werd medestander, steunpilaar en bij tijden pispaal van een traject dat altijd precisie, juistheid en essentie nastreeft. Dat is onze gedeelde inzet. Leentje probeert veel, schraapt, schaaft, trekt en duwt. Met volle overgave en

koppige artistieke overtuiging en doorzettingsvermogen. Eén ding weet ik wel zeker: Leentje vaart een moedige artistieke koers en spaart zichzelf niet.

Vandaag kijk ik nog steeds met eenzelfde blik naar het werk van Leentje. Met een aangename mix van verwondering (of ik het wel helemaal vat) en resultaten -om haar woorden te gebruiken- 'die vet aan de ribben hebben'.

Leentje en taal het blijft een bijzondere relatie.

Na een periode van woelen en spitten, was je klaar met je plan voor 'lets'. We dienden een eerste aanvraag in. Die werd gehonoreerd met een zeer goed – goed. De commissie loofde je werk. Het zakelijk plan werd te licht bevonden. Je werkte moedig verder en we dienden opnieuw een dossier in. Ditmaal rekening houdend met de wereldvreemde opmerkingen op het financiële plan, meer partners, meer zichtbaarheid. Ditmaal scoort de aanvraag goed – zeer goed.

Eenzelfde dossier wordt door opeenvolgende commissies heel anders gewogen. In deze tweede ronde stelt de commissie zich vragen bij elementen die door de eerste commissie helder en overtuigend werden bevonden. Het systeem morrelt meer dan een beetje. Ook bij aanvragen van andere kunstenaars die we begeleiden tekenen we ernstige kinderziektes op.

Maar vandaag wil ik het persoonlijke aspect van deze beslissing belichten. Wat met Leentje dan? Wat met de afsluiter van een 12 jarig traject rond Alles, Niets, de dood en lets?

Wat met alle afspraken die we gemaakt hebben met partners en medewerkers.

Wat met de subsidie voor *you® company* die de nadruk op communicatie en spreiding wil leggen na het voltooien van de cyclus. Hoe kan dit alles steek houden.

Kunnen wij als medestanders, (twijfelaars), partners en vrienden een keer het omgekeerde doen? Net zoals met haar werk 'ik weet niet precies hoe maar kunnen we alsjeblieft de juiste snaar raken'. Kunnen we samen een signaal uitsturen, kunnen we een vuist maken, kunnen onze lange sectortenen voor een keer samenwerken om dit mogelijk te maken?

Helga Baert